

Ik geloof in Hem

Wie ziek is, zoekt naar kracht. Die kun je uit jezelf halen, uit vrienden, familie, de medische wereld of uit het geloof. Vier (ex)patiënten vertellen over hun bijzondere band met hun god.

tekst: Merel Remkes; fotografie: Tessa Posthuma de Boer, Ineke Oostveen.

KORTE BIO

NAAM: HENK-JAN KOETSIER (42)
ZIEKTE: ZIEKTE VAN HODGKIN
GELOOF: CHRISTENDOM
PUT KRACHT UIT:
 'DAT IK IN LEVEN EN DOOD VAN HEM BEN'

Henk-Jan Koetsier: "Gods liefde legt een bodem in mijn verdriet"

"In mijn vroege pubertijd begon mijn zoektocht naar de Heer. Anderhalf jaar voordat ik in 1992 voor het eerst de ziekte van Hodgkin kreeg, besepte ik dat Christus voor mijn zonden aan het kruis gestorven is. Door dat inzicht bracht Christus mij tot God. Er op vertrouwen dat Hij weet wat goed voor mij is, daar ben ik vooral de eerste ziekteperiode heel sterk mee bezig geweest. Al die vreselijke behandelingen die ik door moest, de angst mijn vrouw en twee kleine kinderen achter te laten, de wil voor hen te blijven leven... Waarom liet God mij deze weg gaan? Me daaraan onderwerpen was niet gemakkelijk, maar het moest. Hoe kan het leem immers tegen de Pottenbakker, Zijn Schepper, zeggen: 'Waarom doet u dit?' (Jesaja 45:9). Een pottenbakker weet wat hij aan het doen is, weet wat er moet gebeuren om van dat leem een mooie pot te maken. De klei ziet niet alles, zoals ik ook niet alles zie. Ik moest leren me volledig aan Gods leiding over te geven. Ik wist ook: als ik vol zit met eigenliefde dan kan de liefde van Christus mij niet vervullen. Juist door de vernedering van de chemoku-

ren, het haarverlies, het aftekenen voor de bestralingen, juist door al die ellende kon ik Gods kracht ontvangen. In het verlies van eigen kracht kreeg God de hoogste plaats in mijn leven. *Verneder u dan de krachtige hand Gods, opdat Hij u verhoogd te Zijner tijd (1 Petrus 5:6).* Het lijden heeft me gelouterd, het deed me beseffen dat ik de Heer te weinig gezocht had. De ziekte kon ik aanvaarden door de troost die Hij mij uit Zijn woord gaf. Dat Hij er voor mij is. Gods liefde legt een bodem in mijn verdriet. Toen ik in 1993 voor de tweede keer ziek werd, voelde ik die liefde zo sterk. Zijn trouw hield mijn geloof in stand. *Nu is het leven mij Christus, en het sterven is mij gewin (Filippenzen 1:21).* Ik denk niet meer: wat wil ik? Maar: wat wil Christus? In leven en in dood ben ik van Hem. Dat geleerd te hebben van mijn ziekte is winst uit verlies."

HENK-JAN KOETSIER RICHTTE VORIG JAAR EEN STICHTING OP MET DE NAAM 'WINST UIT VERLIES', VOOR KANKERPATIËNTEN EN HUN NAASTEN DIE TROOST EN LEIDING ZOEKEN IN GODS WOORD.
WWW.WINSTUITVERLIES.NL

KORTE BIO**NAAM:** INGE REITSMA VINK (72)**ZIEKTE:** ACUTE MYELOÏDE
LEUKEMIE**GELOOF:** BOEDDHISME**PUT KRACHT UIT:**

LEVEN IN HET NU

Inge Reitsma Vink:

“Een boeddhist weet dat alles ontstaat en vergaat”

“Leven en dood horen bij elkaar, van de vergankelijkheid ben ik me als boeddhist heel erg bewust. Niets is blijvend. Natuurlijk was het schrikken toen ik in februari 2008 hoorde dat ik acute myeloïde leukemie had. Door mijn leeftijd lag een behandeling niet voor de hand, maar ik was in zo'n goede conditie dat ik toch voor chemotherapie in aanmerking kwam. Ik zou er een half tot anderhalf jaar mee winnen. Maar ik ben er nog steeds.

Een jaar of twaalf geleden ben ik met het Theravada boeddhisme in contact gekomen. Het voelde alsof ik mijn roots had gevonden. Het idee is dat je je niet hecht aan de dingen om je heen, of het nou om materiële zaken gaat of om je geliefden. Een boeddhist weet dat alles ontstaat en vergaat. Je ergens aan vastklampen heeft geen zin. Ont-hechten betekent overigens niet onverschillig worden. Stel, je ziet een prachtig schilderij. Dan kun je denken: Dat wil ik hebben! Maar je kunt ook alleen genieten van de schoonheid. Als dat lukt, geeft dat een enorm gevoel van bevrijding. Natuurlijk gaat het niet zomaar. De eerste periode ben ik erg eenzaam geweest. In de week na de diagnose heb ik mijn bestuursfuncties overdragen, mijn dagboeken opgeruimd. Alles houdt ineens op. Dat gevoel

hebben de mensen om je heen niet. Jij vertrekt, alleen. Pas de laatste tijd doe ik weer een beetje mee met de wereld. Je kunt niet blijven denken: Over drie maanden ben ik er niet meer.

Vroeger kon ik de hele wereld aan, nu nog maar een klein stukje. Mijn lichaam functioneert niet meer zoals ik wil. Ik heb een hele poos moeite gehad met mijn meditatie. Daar had ik altijd een bepaalde belevenis bij, maar toen ik ziek werd lukte dat niet meer. Mijn leraar zei: 'Leef nu.' Ik moest het oude idee loslaten, alternatieven zoeken. Ik haal rust uit de natuur, in plaats van een intensieve, tiendaagse meditatiecursus te volgen.

Er zeggen wel eens mensen tegen mij: 'Door jouw geweldige optimisme leef je nog!' Dat wil er bij mij niet in. Ik ben geen optimist of een pessimist, ik ben een realist. Uiteindelijk gaat het om acceptatie van de ziekte en de dood. Dat ik toch nog wat langer mag leven is gewoon geluk, een heel mooi cadeau.”

INGE IS BETROKKEN BIJ DE SAYAGYI U BA KHIN STICHTING.

WWW.UBAKHIN.NET

“Ik ben geen optimist of pessimist, ik ben een realist”

“Ik zag de ziekte als kans om Zijn kracht te leren kennen”

Elisabeth Asscher:
“Ik wilde blind vertrouwen op Jezus Christus”

“Een aantal jaar geleden kon ik met jaloezie kijken naar mensen die zich volledig toewijden aan God. Ik voelde een groot verlangen naar totale overgave aan Hem. Ik wist dat er iets bijzonders moest gebeuren bij mij om dat te leren. De avond voor mijn diagnose borstkanker las ik in de Bijbel: *Wees blij, want de Heer gaat een geweldige werk in jou verrichten. Geef niet op als je het erg moeilijk hebt en houd nooit op te bidden.* Ik voelde de tekst in mij branden.

Natuurlijk was er verdriet na de diagnose, desillusie, wanhoop. De kanker was uitgezaaid naar mijn lymfeklieren. Wat moest er van mijn vier kinderen komen? Dat lot aanvaren is heel erg moeilijk. Maar tegelijkertijd realiseerde ik me dat deze ziekte mij een bijzondere gelegenheid gaf om de Here Jezus mijn leven toe te vertrouwen. *Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven, zegt Hij, niemand komt tot de Vader dan door Mij.* Dit was een kans.

Volledig vertrouwen op God lukt niet zomaar. De autoriteit van de artsen kan bezit van je nemen. Ik wilde leren om mij daar niet aan vast te klampen. Niet de dokter, maar de Heer bepaalt of ik leef of niet. Na een succesvolle operatie, chemotherapie en bestraling begon ik met een hormoonbehandeling, die zeven jaar zou duren. Ik verlangde ernaar dat ik zo kon groeien in mijn vertrouwen in de Heer dat ik die pillen en controles niet meer nodig had. Als Hij had gezegd: ‘Ik wil dat je een dubbele portie pillen neemt,’

dan had ik dat ook gedaan. Maar ik wist dat ik genezen was. Verdere controles en medicijngebruik kon ik, in geloof, beëindigen. Zo zou ik het valse gevoel van controle loslaten.

De hel brak los in mijn omgeving toen ik met de pillen en controles stopte. Maanden hebben de mensen om mij heen me ervan proberen te overtuigen dat ik weer moest beginnen. Maar ik hield stand. Na drie maanden las ik in de bijbel dat je omwille van degenen die ergens niet in geloven wel eens water bij de wijn moet doen. Dat sloeg in. Ik wist, die drie maanden waren genoeg geweest voor mijn les. Ik liet het los. Omdat het mijn man rust gaf ben ik weer begonnen met de pillen en de controles. Maar het maakte me niet meer uit, ik had geleerd op de Heer te vertrouwen.”

KORTE BIO

NAAM: ELISABETH ASSCHER (50)

ZIEKTE: BORSTKANKER

GELOOF: CHRISTENDOM

PUT KRACHT UIT: VERTROUWEN OP DE HEER

KORTE BIO

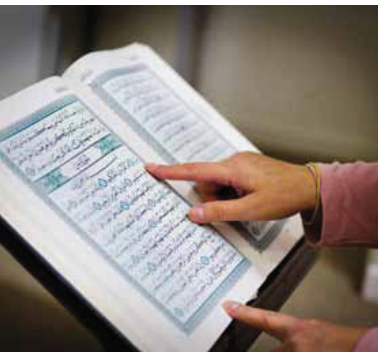
NAAM: SELMA ILHAN (45)

ZIEKTE: BORSTKANKER

GELOOF: ISLAM

PUT KRACHT UIT:

'DE GEDACHTE DAT ALLAH
ME HEEFT WILLEN WAKKER-
SCHUDDEN HIERMEE'

Selma Ilhan: “Door te lijden worden mijn zonden vergeven”

“Ik geloof dat alles wat ons overkomt een betekenis heeft, ook de borstkanker die ik vorig jaar plotseling bleek te hebben. Niets is voor niets. Ook achter lijden zit een reden. Voor alle pijn die je hebt, de ziektes die je krijgt, het verdriet dat je voelt, belooft Allah je uiteindelijk. In ruil voor het lijden hier op aarde worden je zonden weggestreept. Hoe meer ik lijd hier, hoe beter mijn plek in het hiernamaals.

Als de dood opeens zo dichtbij komt, realiseer je je dat je beter moet leven. Ik heb me niet altijd even goed aan de regels van de Islam gehouden. Tot een jaar of vijf geleden droeg ik niet altijd een hoofddoek. Als ik aan het werk was vond ik vasten tijdens Ramadan wel eens te zwaar. En de gebedjes, vijf keer op een dag, heb ik ook niet altijd gedaan. Dat moet ik allemaal nog inhalen, maar dat lukt niet als ik binnenkort doodga. Dan zal ik voor mijn zonden moeten boeten.

De ziekte zie ik dus niet als straf van Allah. Hij wil me wakker schudden, me erop wijzen dat ik me beter aan de regels moet houden. Hij wil me de kans geven om mijn zonden weg te strepen. Daar kan ik Hem alleen maar voor bedanken. De ziekte is eigenlijk een cadeautje. Het leven op aarde is maar kort, in het hiernamaals ben je voor eeuwig. Ik lijd liever hier dan daar. Chemotherapie was erg, maar de hel is veel erger.

Natuurlijk ben ik bang voor de dood. Wat voor geloof je ook hebt, de dood is niet leuk. Je hebt zoveel opgebouwd. Je wilt je kinderen zien trouwen, kleinkinderen krijgen. Loslaten is moeilijk. Ik vroeg aan Allah: 'Als het goed voor mij is, dan wil ik graag beter worden. Als het slecht voor mij is, dan niet.' Als ik nog ergere zondes zal begaan als ik langer leef, dan ga ik liever nu dood. Anders verpest ik mijn plek in het hiernamaals helemaal. Maar zo niet, dan leef ik graag nog even.”

*“Chemotherapie
was erg, maar
de hel is veel erger”*

OPROEP ONDER- ZOEK GELOVEN EN KANKER

Dr. Egbert van Dalen werkt sinds september 2007 aan een promotie-studie bij de Faculteit der Religiewetenschappen van de Radboud Universiteit Nijmegen. Hij onderzoekt de ziektebeleving van mensen met een ongeneeslijke vorm van kanker. Tot nu toe sprak hij 25 christelijken en 25 niet-gelovigen.

Om beter onderzoek te kunnen doen is Egbert van Dalen op zoek naar patiënten die:

- zichzelf of moslim of boeddhist noemen;
 - gediagnosticeerd zijn met een ongeneeslijke vorm van kanker;
 - 18 jaar of ouder zijn;
 - een eenmalig interview van maximaal anderhalf uur kunnen ondergaan (bij patiënt thuis of indien gewenst elders).
- De geïnterviewden blijven anoniem.

Wie aan deze criteria voldoet en bereid is aan het onderzoek mee te werken en/of nog vragen heeft, kan contact op nemen met drs. Egbert van Dalen, tel. 06-22355629 (tel 's avonds 0318-633755). Email: E.vanDalen@rs.ru.nl of ej.vandalen@gmail.com.